

Гном на ймення Пок

Про книгу

Гном на ймення Пок не такий як усі – це одразу помітно по його незвичних ніжках. Тихий і сумирний, одного разу він наважується проявити себе. З цієї миті з ним починають відбуватися дивовижні події: Пок пізнає цінність дружби та підступність ворогів, відкриває таємниці глибин Землі та самої Вогняної Кузні, подорожує у дивне Царство Людей, у якому є дещо таке, що може змінити всю Землю... Казка відомого вальдорфського вчителя та письменника Якоба Штрайта звертається до дітей від 6 років.

Якоб Штрайт

Гном на ймення Пок

Анотація

Гном на ймення Пок не такий як усі — це одразу помітно по його незвичних ніжках. Тихий і сумирний, одного разу він наважується проявити себе. З цієї миті з ним починають відбуватися дивовижні події: Пок пізнає цінність дружби та підступність ворогів, відкриває таємниці глибин Землі та самої Вогняної Кузні, подорожує у дивне Царство Людей, у якому є дещо таке, що може змінити всю Землю...

Казка відомого вальдорфського вчителя та письменника Якоба Штрайта звертається до дітей від 6 років.

ISBN 978-617-7314-26-3

© Видавництво «НАІРІ», 2017

Перші витівки

Жив собі колись гном на ймення Пок. У нього були різні ніжки — на одній ступня дивилася вперед, а на другій була повернута назад. І коли гномик ішов уперед, то раділа ніжка, повернута вперед, а коли він задкував — то ніжка, повернута назад.

Так він, радісний та веселий, ходив тією самою доріжкою вперед і назад і завжди повертався на те саме місце, звідки вирушив. Він незрідка грав у цю гру і ніколи нікому не завдавав шкоди. Але інші гноми часто сміялися з нього, з його кривих ніжок та безглуздої гри в таке походження.

Спершу Пок думав, що всі сміються, бо радіють йому, і намагався як тільки міг веселити своїх товаришів. Та одного разу, відпочиваючи під великим каменем у лісі, він помітив, що на цей самий камінь здерлися і вляглися два його знайомих гноми. Це були друзі-нерозливвода Ґріс і Ґрам. Ані той, ані другий не помітили Пока, який лежав під каменем.

І раптом Ґрам сказав: «Чи ти побачив, Ґрісе, як Пок знову шкутильгав сьогодні походжаючи? У нього геть усе криве: ноги криві й повернуті в різні боки, ніс перекривлений наліво, борода перекошена направо, ще й одне вухо більше за друге». Ґріс відповів: «Мені здається, що в нього навіть одна рука довша за другу. Він справді найпотворніший гном». «Це правда, — вів далі Ґрам, — до того ж він ще такий дурний, що думає, начебто ми радіємо йому, і зовсім не помічає, що ми з нього сміємося. Просто на додачу до всього цього він ще й дуже-дуже дурний».

Коли Пок, лежачи під каменем, почув усе, що про нього казали Ґріс та Ґрам, то страшенно засмутився. Він заліз ще глибше під камінь і схилив голову на свої рученята. Великі

краплини покотилися йому з очей. Його сльози почали капати на хатинку Равлика. Раптом Равлик відчув, що стало мокро. Повільно виповз він зі своєї хатинки, думаючи, що падає теплий дощ. Однак, коли він, шукаючи дощову хмару, поглянув угору, то побачив над собою два гномикові ока, з яких котилися краплини.

«Ах, — подумав Равлик, — та це ж Пок-кривоніжка. Що ж трапилося з ним, що він такий сумний?» Умившись кількома краплинами, він запитав у Пока своїм тоненьким, трохи писклявим голосом: «Що це з тобою, Поку? Чому ти влаштуєш таку дощовиту погоду? Тобі сумно чи щось тобі болить? Диви, як радісно світить весняне сонце і квіти розкриваються довкола. Нащо ж сльози лити?»

Покові завжди непросто було розуміти мову Равлика. Вона звучала, немов слизьке попискування. Він стримав останні сльози і пожалівся Равлику тихо, аби його не могли почути наверху, на камені: «Гріс і Грам сміються з мене, бо в мене криві, повернуті в різні боки ніжки й одне вухо більше за друге, та ще й борідка моя крива, і ніс теж».

Равлик розсердився і прошепотів: «Які ж вони противні! Заклей їм рота, щоб вони не могли більше говорити про тебе такі гидкі слова».

Пок заперечив: «Та як же я зроблю це? Адже вони сильніші за мене». «Я поможу тобі, — відповів Равлик. — Зажди-но хвилю, я дам тобі трохи липкого слизу». По цих словах Равлик сховав свої ріжки, сам заховався в хатинці і заходився вичавлювати слиз із пор. А коли перед ним на землі з'явилася маленька калюжка слизу, скомандував: «Поку, глянь-но, чи не послули ці двоє там, наверху. Щось давненько не чути їхніх балачок».

Тихенько вибравшись з-під каменя, Пок подивився, що відбувається на ньому. Й справді, обидва гноми міцно спали. Пок повідомив про це Равлику, а той розповів Покові, що

робити далі: «Збери хутчіш у щось цю липку рідину й капни декілька краплин кожному гному на губи. От побачиш, їхні роти міцно-міцно склеяться. Ані один, ані другий аж три дні жодного злого слова вимовити не зможуть. Клей із мого слизу клеїть дуже міцно!»

Пок швиденько знайшов під найближчим деревом сухого торішнього дубового листка. Шматочком кори він акуратно зібрав у нього клейку рідину. Равлик уважно стежив за кожним його порухом і примовляв при цьому: «Молодчага, чудово! Мій клей клеїть дуже міцно!»

І ось Пок обережно заліз на камінь і капнув декілька крапель равликового клею на рота Ґрісові. Краплини повільно розповзлися по губах і склеїли їх дуже міцно. Тоді він зробив те саме з Ґрамом. Пок ледь не розбудив його, зачепивши за бороду, та на щастя Ґрам міцно спав. Сонце припікало, тому равликовий клей швидко застиг, тож роти в обох міцно склеїлися.

Пок не міг дочекатися, коли ж прокинуться гноми. Йому кортіло побачити, що ж відбудеться тепер. Довго з нетерпінням він чекав під каменем. А коли Равлик запитав його: «Ну як тепер? Чи не міг би ти дати мені ще кілька очних крапель?», Пок відказав: «Не вийде! Зараз мені хочеться сміятися, а не плакати!» І Равлик заховався у свою хатинку готувати нову порцію липкого слизу.

Довгенько довелося Покові чекати в тіні великого каменя. Час від часу він виповзав з-під нього, аби глянути на гномів, які спали наверху. Від нетерплячки він зірвав травинку і полоскотав нею кінчик Грісового носа. Й одразу ж поспіхом кинув її і заховався за кущем біля каменя. Двічі або тричі Гріс уві сні помахав рукою перед носом, наче відганяючи комара, проте не прокинувся. Тоді Пок знову наблизився до нього, засунув травинку глибше в ніс Грісові й почав нею крутити в різні боки. І знову заховався.

Гріс ударив себе кулаком по носі, ніби хотів прибити муху. Одразу ж прокинувся й голосно чхнув. При цьому він стукнувся головою об голову Грама. Від удару прокинувся й Грам. Він хотів

насваритися на Гріса за те, що той заважає йому відпочивати, але спромігся тільки на сердите: «М-м-м!» Узагалі-то він хотів сказати: «Ти мене розбудив!» Гріс відповів: «М-м-м?» Він хотів запитати: «Це ти лоскотав мені в носі?» Цієї миті Пок розреготався внизу, під каменем. І тим самим видав себе. Гріс і Грам, озирнувшись на сміх і побачили його. Обидва заволали: «М-м-м!» Вони хотіли вигукнути: «Це Пок нам таке вчинив!» Гноми підхопилися, замахнувшись на нього кулаками, але той уже зник у кущах. Вони хотіли наздогнати його, але заплутались у хащах шипшини — і Пок утік.

Від злості Гріс та Грам зробилися зовсім червоними. Вони повернулися до каменя й спробували пальцями розтулити свої роти. Та хоч би як старалися — нічого в них не виходило. Равликовий слиз міцно-преміцно склеїв їхні роти. Гріс простягнув руку в бік струмка: «М-м-м!» Він хотів сказати: «Спробуймо це відмити водою». І гноми рушили до лісового струмка. Довго тримали вони бороди та роти у воді, крутили головами туди-сюди — ніщо не допомагало! Так само як і раніше вони могли вичавити з себе тільки: «М-м-м». Нарешті гноми не на жарт розгнівалися. Гріс ладен був туттаки бігти до Короля і поскаржитися на Пока. Проте Грам ніяк не міг збагнути, як дурний Пок міг до такого додуматися і де він узяв клей. Адже вони мали б помітити, як він повзав довкола них і заклеював їм роти?! Тому Грам більше схилився до думки, що губи в них зрослися, бо вони їх надто міцно стискали під час сну. А що коли їх тепер доведеться розрізати — ой-ой! І на очах у Грама виступили сльози. Та Гріс грубо схопив його за руку і потягнув униз з каменя.

Пок, помітивши, що обидва гноми відстали, всівся на мох і почав сміятися. Йому так сподобався вдалий жарт, що вперше в житті захотілося аж перекидатися від сміху. І при цьому ані криві ніжки, ані перекошений ніс йому не заважали.

Наперекидавшись досхочу, він знову всівся на мох і замислився: «Досі гноми сміялися з мене, а тепер і я трохи посміюся з них. Які б іще вигадати пустощі? Що ще можна витворити смішного?»

Весело йдучи лісом то вперед, то знову трохи назад, Пок дістався до лісового струмка. І раптом почув голоси. Біля води сиділо троє гномів. Вони бовтали ногами у воді та журилися, що не видно жодної рибки. Еге, саме ці троє часто глузували з нього. Пок заховався за дерево. «Я їм покажу рибу!» — весело всміхнувся він.

Маленький камінчик плюхнувся у воду неподалік трьох гномів, і бризки розлетілися навсібіч. «Овва! Та це ж велика форель стрибнула й забризкала нас! — вигукнув радісно один з гномів. — Де ж вона? Пильнуйте! Наступного разу ми її схопимо!» Всі троє підхопились і вп'ялися очима у воду. Риба все не з'являлася, і вони знову всілися на березі. Покові було дуже смішно, і він ставав дедалі сміливішим. Він знайшов великий камінь і прицілився, але не зовсім точно, і — о ні! — камінь зачепив голову гному на ймення Нап і тоді впав у воду. Нап скрикнув від болю. Нажаханий Пок кинувся навтьоки, та один з гномів помітив його поміж ялин і закричав: «Дивіться — це Пок! Це він кинув каменя! Злий Пок!» У Напа на лобі з'явилася велика гуля. Він ойкав: «Ой-ой-ой, як боляче! Ой-ой-ой, як боляче!» «Ми підемо і розкажемо про це Королю, — сказав гном, який помітив Пока. — Ходімо всі разом! Ви — мої свідки!»

Й, узявши під руки Напа, що голосив над своєю гулею, вони рушили до Королівства Гномів.

Тим часом переляканий Пок забіг глибоко в ліс. Він заліз у дупло старого дерева й сидів там геть принишклий. Жарт із фореллю, яка начебто стрибає у воді, йому сподобався, але за камінь, що набив гулю Напові, було соромно. Йому було шкода бідолаху Напа. Адже він хотів тільки трохи забризкати його

водою. Пок замислився: «Може, варто знайти гномів, перепросити, пожаліти Напа і пошукати для нього цілющу траву, щоб прикласти до гупі? Ні, я не можу цього зробити. Зі злості вони поб'ють мене і вирвуть усе волосся з моєї бороди».

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ